

ПРИКАЗКА НА ЩУРЧЕТО

— Кри-кри, кри-кри... — подсвирна тихичко откъмъ огнището гласътъ на щурчето. — Кри-кри, кри-кри, спишъ ли? ...

Ванката наостри уши, дигна глава отъ възглавката и нетърпеливо се обади:

— Хайде де! ... Откога те чакамъ! Какъ ще спя: нали и тая вечеръ ще ми разправяшъ? ...

— Кри-кри, още малко... — отвърна щурчето. — Ей сега, нека приспя другитъ. Още малко. Ти почакай.

Отвѣнъ надничаше есенна нощъ. Дъждътъ тихо тракаше по покриви и стъкла. Къщата се смълча. Угасиха лампитъ. Всички се прибраха за сънъ. Само въ жъла при иконата блещукаше кандилце. Ванката притвори очи и заслуша. И щурчето почна бавно и тихичко своята вечерна приказка:

— Имаше еднажъ малко панаирско пѣтле. Смѣшно пѣтле отъ червена захаръ. Отъ ония лъскави, набучени на пръчици и наредени по сергийтъ пѣтлета. Ей нѣ, сжщо такава, само че съвсемъ очукано и смѣшно: нито гребенътъ му гребенъ, нито опашката — опашка, а клонътъ досущъ като на гарга. То знаеше това, и умираше отъ